

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. január 3. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt I.r vádlott **ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. július 30. napján kihirdetett **2.Be.926/2013/2.** számú ítéletének az I. r. vádlottra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a :

A hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § c) pont] vonatkozásában az ítéletet **hatályon kívül helyezi és az eljárást megszünteti.**

A folytatólagosan, társtetteségben elkövetett kerítés büntetteként [1978. évi IV. törvény 207. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] elbírált cselekményt folytatólagosan, társtettesként elkövetett kerítés büntettének **[Btk. 200. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] minősíti.**

Az I. r. vádlottat **lefokozásra is ítéli.**

Az I. r. vádlottal szemben **szabadságvesztést tekint kiszabottnak.**

A szabadságvesztést végrehajtása esetén **börtönben** kell végrehajtani, amely esetben a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés **kétharmad** részének kitöltését követő nap.

A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk. 485/2013. számú bűnjeljegyzék 34. tételszáma alatt nyilvántartott 6 db. Masculan óvszer **elkobzását mellőzi, a lefoglalásukat megszünteti és kiadni rendeli (1. sz. név) részére.**

A Bjk. 485/2013. számú bűnjeljegyzék 12. tételszáma alatt felvett, és az I. r. vádlott részére kiadni rendelt iratok **lefoglalását megszünteti.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek az I. r. vádlottra vonatkozó részét **helybenhagyja.**

Kötelezi az I. r. vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **8.000.-(nyolcezer) Ft** büntügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság az I. r. és a II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan társtetteségben elkövetett kerítés büntetében [Btk. 207. § (1) bekezdés (2) bekezdés] és ezért az I. r. vádlottat 1 év 8 hónap , míg a II. r. vádlottat 1 év 10 hónap, végrehajtásában egyezően 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, illetőleg a lefoglalás megszüntetéséről és a bűnjelek kiadásáról, valamint a büntügyi költség viseléséről is.

Az I. r. vádlottat az ellene hivatali visszaélés büntette [Btk. 225. §] miatt emelt vád alól felmentette.

A törvényszék ítéletével szemben az ügyész jelentett be fellebbezést az I. r. vádlott vonatkozásában a hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alóli felmentés miatt, a bűnösség megállapítása és az I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, míg az ítélet a II. r. vádlott vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy indítványozta, hogy az ítélet tábla az I. r. vádlottal szemben lefokozás katonai büntetést is alkalmazzon. Egyebekben eljárási szabálysértést észrevételezve kifejtve, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az ítélet az I. tényállási pont vonatkozásában az I. r. vádlottat érintően jogerőre emelkedett, hiszen erre csak fellebbezéssel nem támadott felmentő, vagy eljárást megszüntető rendelkezés meghozatala esetén lett volna lehetőség.

Észrevételezte továbbá, hogy a törvényszék elmulasztotta a bűnjeljegyzék 12. tételeszáma alatt kezelt iratok közül az I. r. vádlottnak kiadni rendelt iratok lefoglalásának megszüntetését, összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására, az I. r. vádlott bűnösségének a hivatali visszaélés büntetében való kimondására, illetőleg halmazati büntetésként hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és lefokozás kiszabására, valamint az I. r. vádlottnak kiadni rendelt iratok lefoglalásának

megszüntetésére és a jogszabályi hivatkozások pontosítására tett indítványt.

A fellebbezés alapos, az eljárási szabálysértéssel kapcsolatos ügyészi észrevétel pedig helytálló.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált és ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le eljárását.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a törvényszéknek az ítélet 3. oldalán a bíróság elé állítás egyik törvényi feltételével, az ügy megítélésének egyszerűségével kapcsolatban kifejtett okfejtését. A Be. 522. § (3) bekezdése meghatározza azt, hogy a bíróság elé állításos eljárás során mely feltételek vizsgálata tartozik a bíróság kompetenciájába, amely feltételek hiánya az iratok visszaküldésével mint eljárási következménnyel járhat, és amelyről így nem is lehet ügydöntő határozatban megállapítást tenni. Az itt szabályozottak alapján a bíróságnak csupán abban az esetben van lehetősége a vádirat előterjesztése után az iratok visszaküldésére, ha a gyanúsított kihallgatásától a bíróság elé állításáig több mint 30 nap telt el, a bűncselekményre a törvény 8 évi szabadságvesztésnél súlyosabb büntetést rendel, vagy a bizonyítási eszközök nem állnak rendelkezésre.

Ebből fakadóan az ügy megítélésének egyszerűsége mint további törvényi feltétel vizsgálata nem a bíróság, hanem az ügyészség hatáskörébe tartozik, így az ezzel kapcsolatos okfejtésével a bíróság a kompetenciájába nem tartozó kérdéseket taglalt. Ugyanakkor az ezzel kapcsolatban kifejtettek érdemben is tévesek voltak, hiszen az ügy megítélésének egyszerűsége szempontjából nem a nyomozati iratok mennyisége, hanem a tényállás bonyolultsága, szerteágazósága, a bűnösség kérdésében való állásfoglalás egyértelműsége, a jogértelmezési problémák hiánya számít.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság okfejtését mellőzte az ítéletből.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor részjogerőt állapított meg a tényállás I. pontjával összefüggésben az I. r. vádlottra nézve annak ellenére, hogy az bűnösséget megállapító, nem pedig fellebbezéssel nem támadott felmentő, vagy eljárást megszüntető rendelkezés volt. A Be. 348. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a másodfokú eljárásban teljes körű felülbírálat érvényesül. Ha a vádlott ellen több bűncselekmény miatt emeltek vádat, a Be. 348. § (2) bekezdése ez alól kivételt tesz, de csak abban az esetben, ha az ítéletnek a felmentő, vagy eljárást megszüntető rendelkezése ellen nem fellebbeztek, és ebben az esetben a fellebbezéssel nem támadott felmentő vagy eljárást megszüntető

rendelkezés nem bírálható felül. Ebből fakadóan a felmentést támadó, de a fellebbezéssel nem támadott bűnösséget megállapító rendelkezésre a felülbírálat kiterjed, s e vonatkozásában a részjogerő megállapítása téves volt. Az elsőfokú bíróság ítélete az I. r. vádlott vonatkozásában tehát részben sem emelkedett jogerőre, az teljes egészében a másodfokú felülbírálat tárgyát képezte.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett és ennek keretében a vád tárgyát képező releváns tényekre az elbíráláshoz szükséges körében és mélységben a bizonyítást felvetette. Ugyanakkor indokolási kötelezettségének teljesítése során - a fenti eljárási szabálysértésből fakadóan - a beszerzett bizonyítékokat csupán a tényállás II. pontjával kapcsolatban vonta mérlegelési körébe, az I. tényállási pont tekintetében szinte teljes mértékben elmulasztotta az indokolási kötelezettség teljesítését mind a tényállás megállapításával, mind pedig a jogi indokolással összefüggésben.

Figyelemmel azonban arra, hogy a törvényszék ítéletében az enyhítő körülmények között hivatkozott az I. r. vádlott ténybeli és bűnösségének elismerésére is kiterjedő beismerő vallomására, az ítélet tábla arra az álláspontja helyezkedett, hogy az ítélet egységességére figyelemmel ha minimális mértékben is, de megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság mire alapította a tényállás I. pontját, így nem volt szükség a Be. 373. § (1) bekezdés III. a) pontja alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított és megalapozottnak bizonyult tényállásból okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére a folytatólagosan, társtettesként elkövetett kerítés büntetével kapcsolatban, ugyanakkor a hivatali visszaélés büntette tekintetében hozott felmentő rendelkezés az elsőfokú bíróság téves jogértelmezésén alapult.

A törvényszék ugyanis megállapította azt, hogy az I. r. vádlott jogellenesen szerezte meg a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatalának adatbázisából nagyapjának (2. sz. név)-nek a vezetői engedélyével kapcsolatos adatokat, és a jogi indokolásában kifejtette azt is, hogy erre azért volt szüksége, hogy az I. r. vádlott az adatokhoz való hozzájutást, majd a biztosítási ügyintézését a maga számára megkönnyítse. Így az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból megállapítható egyrészt az, hogy az I. r. vádlott a hivatali helyzetével visszaélt az adatok jogellenes lekérdezése során, mint ahogy az is, hogy mindezt egy előny, az adatok megszerzésének, az ügyintézés megkönnyítése érdekében tette. Tévedett a törvényszék amikor arra az álláspontra jutott, hogy amennyiben a jogellenesen megszerzett adatok révén létrejött, egy a korábbiakhoz képest kedvezőbb állapot nem

ütközik további jogszabályba, úgy nem állapítható meg a célzott előny jogellenessége, miként téves volt az adatok felhasználásával kapcsolatos okfejtése is.

A hivatali visszaélés büntette egy célzatos bűncselekmény, ahol a jogellenes előny nem a bűncselekménynek az eredménye, hanem a cselekmény célja, így önmagában az, hogy az előny bekövetkezik-e vagy sem, a bűncselekmény befejezettsége szempontjából semmilyen jelentőséggel nem bír. Ettől függetlenül megállapítható, hogy az I. r. vádlott az adatok megszerzését kívánta leegyszerűsíteni a jogellenes lekérdezéssel, így azáltal, hogy az adatokat lekérdezte és kinyomtatta, és nem kellett ezért a nagyszüleivel külön felvennie a kapcsolatot, a számára előnyös helyzet egyébként be is következett. Tekintettel az adatok beszerzésének jogellenes módjára, az ennek eredményeként az I. r. vádlott által elért előny is mindenképpen jogellenesnek tekintendő, hiszen a számára korábbinál kedvezőbb állapot csak a hivatali helyzetével történő visszaélése, vagyis jogellenes magatartás eredményeként jöhetett létre.

Figyelemmel azonban arra, hogy az I. r. vádlott emellett további, a hivatali visszaélés büntettének konkrét megvalósulásához képest jóval súlyosabb megítélésű bűncselekményt is elkövetett, az ítélet tábla álláspontja szerint a hivatali visszaélés büntetében való bűnösség megállapítása érdemben nem befolyásolná az I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés nemét vagy mértékét, ezért a Be. 377. §-a alapján a hivatali visszaélés büntette vonatkozásában az ítéletet hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette.

A törvényszék az ítélet meghozatala során tévesen jutott arra a következtetésre is, hogy a cselekmény elkövetésekor hatályban volt 1978. évi IV. törvénnyel megállapított büntető törvényhez (továbbiakban régi Btk.) képest az elbíráláskor hatályos törvény nem teremt kedvezőbb elbírálási lehetőséget. Az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvénnyel megállapított Btk. továbbiakban (Btk.) a régi Btk.-val azonos büntetési tétellel rendelte büntetni a vád tárgyát képező bűncselekményeket. Azonos rendelkezéseket tartalmazott mindkét törvény a büntetés kiszabása során figyelembe veendő büntetéskiszabási körülményekkel kapcsolatban is, ugyanakkor a Btk. 38. § (2) bekezdése a) pontja szerint amennyiben a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap. A feltételes szabadságra bocsátás időpontja a Btk. 38. § (2) bekezdése szerint - eltérően a régi Btk. 47. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezéstől - már nem a büntetés-végrehajtási fokozathoz, hanem az elkövető előéletéhez igazodik, ebből fakadóan az a cselekmény elbírálásához kapcsolódik, s amelyről a bíróságnak a Btk. 38. § (1) bekezdése és a Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja alapján rendelkeznie is kell az ítéletben. Erre figyelemmel a feltételes szabadságra bocsáthatóság kérdése is vizsgálendő annak során, hogy a vádlott esetében melyik büntető törvényt kell alkalmazni.

Erre tekintettel jelen ügyben a bűncselekmény elbírálására a másodfokú bíróság a

Btk.-t alkalmazta a régi Btk. 2. §-a és a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján figyelemmel arra, hogy az elbíráláskor hatályos Btk. a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját jelen ügyben az I. r. vádlott számára kedvezőbben szabályozza.

Ehhez képest a vádlott által elkövetett bűncselekményeket folytatólagosan, társtettesként elkövetett kerítés büntettének [Btk. 200. § (1) bekezdés és (3) bekezdés] és hivatali visszaélés büntettének [Btk. 305. § c) pont] minősítette.

Az elsőfokú bíróság a vádlott vonatkozásában megállapítható bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel. További súlyosító körülményként értékelte a másodfokú bíróság a kerítés büntettét illetően azt, hogy a vádlottnak rendőrként a bűncselekmények megakadályozása volt a feladata, míg az enyhítő körülmények közül mellőzte a büntetlen előéletre hivatkozást, hiszen az az alkalmazási előfeltétele volt a vádlottnak. Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés törvényes nemű és mértékű, amely végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztéséről is helyesen rendelkezett a törvényszék.

Az ítéletábra azonban arra az álláspontra jutott, hogy a folytatólagosan társtettesként elkövetett kerítés büntettét rendőrként elkövető I. r. vádlott méltatlan a rendfokozatra, ezért őt a Btk. 127. § (1) bekezdése, 135. § (1) bekezdés a) pontja és a 137. § (1) és (2) bekezdése alapján lefokozásra is ítélte.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság az elbíráláskori büntető törvényt alkalmazta, az I. r. vádlottal szemben a szabadságvesztése kiszabásának alapja a Btk. 35. § (1) bekezdése és a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja. A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a Btk. 38. § (1) bekezdésén és (2) bekezdés a) pontján alapult, a büntetés kiszabására a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdése alapján, míg a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján került sor.

A vádlott a Btk. 459. § (1) bekezdés 11. k) pontja alapján minősül hivatalos személynek. A vádlottól lefoglalt adatlap elkobzása helyesen a Btk. 72. § (1) bekezdés c) pontján alapul.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a bűneljegyzék 12. tételszáma alatt szereplő, az I. r. vádlott részére kiadni rendelt iratok tekintetében elmulasztotta a lefoglalás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést, azt a másodfokú bíróság pótolta a Be. 155. § (1) bekezdése alapján.

Megállapította továbbá, hogy az eljárás során **(1. sz. név)**-től lefoglalt óvszer nem minősül a kerítés büntette eszközének, ezért annak elkobzása téves volt, így azt a Be.

155. § (1) és (4) bekezdése alapján **(1. sz. név)** részére kiadni rendelte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra az ügyész által bejelentett fellebbezést alaposnak ítélte és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2014. január 3. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.395/2013/6. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 2.Be.926/2013/2. számú ítéletének az I. r. vádlottra vonatkozó része a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2014. január 3. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke